MAGVETÉS

TÖRÖKKOPPÁNY, SZOROSAD, SOMOGYDÖRÖCSKE, MIKLÓSI, KÁRA, ZICS, SOMOGYEGRES, KAPOLY, SOMOGYMEGGYES, PUSZTASZEMES ÉS KEREKI KÖZSÉGEK EGYHÁZI KULTURÁLIS LAPJA

2016. XXIV. évf. — 4. szám — IV. negyedév

ÉBREDJ EMBER!

Ébredj ember mély álmodból! – Ezzel a felszólítással kezdődik egy ismert adventi énekünk. Ébredj az önámító felszínes vélekedésből, hogy neked nincs szükséged Istenre, elég a bódító csillogás, az utcai égőfüzérek, az ajándékok tömkelege, mások irigysége, a pénz amiért küzdesz, dolgozol, elveidet feladod… Amivel ámítanak téged úton útfélen, s amivel te is ámítod a környezetedet.

Nagyobb iskolás fiúkat kérdeztem: mi kell szerintük a boldogsághoz? „Kaja, pia, nő” – volt vigyorogva a flegma válasz, s én nagyon rosszul éreztem magam hirtelen. Tényleg csak ennyi? Eddig, ennyire lecsúszott szintre sikerült elvezetni egy 13 éves fiút a családjának és a környezetének? Eszét a zsebében tartja, „okostelefonja” nélkül nem tud létezni, kommunikálni. Az agyát bombázó képi információ-zuhataggal leszoktatták a gondolkodásról, a mélyebb összefüggések felismerésének öröméről, a rossz megkérdőjelezéséről, az alkotás nagyszerűségéről. Hasonló ez ahhoz, amikor a pólyás csecsemőnek előre megrágott ételt adnak. A tévében bemondták, az interneten néztem – így van, nem kell ezen gondolkodni.

A globális világot irányítók maguknak tartják fenn a gondolkodás előjogát. Az ő kezükben van a pénz, az irányítás, a többiek csak szajkózzák azt, amit eléjük tálalnak, legyenek irányított rabszolgák. Már a római császárok rájöttek: kenyér és cirkusz kell a népnek: tele legyen az emberek hasa és tudjanak szórakozni, akkor majd nem gondolnak függőségükre és kiszolgáltatottságukra. Irányíthatók lesznek. Csak semmi egymásra figyelés, gondolkodás, összefogás, magasabb cél kitűzése! Jó a langyos semmittevés, a sodródás.

No, ebből kéne végre felébrednünk! Döbbenjünk rá életünk ajándék jellegére és pótolhatatlanságára. Fiatalságunk, időnk értékére. A túlzott kényelemszeretet a tett halála. Depresszióhoz vezet az eltékozolt élet késői felismerése.

Hosszú téli estéken felcsillannak a múltunkból gyerekkori örömteli karácsonyaink. Amikor örömünk tiszta és felszabadult volt, amikor átéreztük az ajándékozás és az ajándékozottság örömét. Mi változott meg? A fenyőfa ugyanolyan. Az ajándékokban sincs hiány. A hitünk kopott meg? A lényeget nem látjuk? Elvesztettünk valamit? Valakit???...

A hit genetikailag nem öröklődik. Nincs beírva a kromoszómáinkba változtatás nélküli továbbadása. Kevés, ha a nagymamánk még nagyon vallásos volt, sokat imádkozott, s nem maradt el sohasem a vasárnapi misékről.

Minden nemzedék megírja a saját hitvallását. Értékét pedig az elkövetkező generációk kritizálják, látva milyen hatással volt életvitelére a világnézete.

Mindannyiunknak személy szerint kell elkezdeni és kimélyíteni a keresztény hitet magában. Nem kitalálni és megalkotni, mert abból csak zűrzavar, zagyvaság lesz.

Megismerni, elmélyíteni kell krisztusi hitünket. Hisz amire mindannyian, őszintén vágyunk, azt meghozta Jézus. Több mint két évezrede, Betlehemben *megtestesült az Ige.* Magatehetetlen gyermek képében közénk jött a *szeretet teljessége*. Végtelen kiszolgáltatottsága ellenére megmutatta az igazság és szeretet győzelmét. Van értéke, értelme a jónak.

Nehezen vesszük észre? Olvassuk a Szentírásban a régi, de minden időkre érvényes receptet: *Térjetek meg! Bánjátok meg bűneiteket!* A komoly szentgyónást jó lelkitükör alapján lehet elvégezni. Amelybe ha őszintén „belenézek”, pironkodva tudatosul: ilyen vagyok. Gyarló, felettébb esendő. Feldereng egy másik kép is: Istennek mi az elképzelése rólunk. Mit szeretne kihozni belőlünk? Hova kellene eljutnunk? Együttműködést ajánl mindannyiunknak. A karácsony mélysége itt kezd derengeni: szereti a világot az Isten. Bennünket is. Engemet is. Téged is. *Ébredj ember, az Isten érted lett ember!*

Imre atya

Arlene Gay Levine

Mit adnék idén karácsonyra

Amit idén karácsonyra szívesen adnék neked, nem lesz becsomagolva,
nem lesz rajta szalag sem,
nem posta hozza, nem kerül egy fityingbe sem.
De a lista hosszú, és a szívemből jön, ahogy kitárom előtted.
Mit is adnék:
örömöt, ami hálából fakad,
a bimbóból virággá hajló rózsa fenségét,
az igazi szenvedély tiszteletre méltó erejét, amit nem érdekel a világi siker,
szabadságot, hogy nem ítélsz meg senkit, még saját magadat sem,
békét, hogy te magad légy önnön legjobb barátod,
bölcsességet, hogy megértsd hibáidat, és megbocsásd mások ballépéseit,
együttérzést, hogy magadhoz ölelhesd a világot úgy, ahogy van, és nem úgy, ahogy te újraalkotnád a legszívesebben,
a magány meglepő örömeit,
erőt, hogy a sajnálkozást éppúgy elvethesd, mint a feszültséget,
és gyengéden élhess a jelennek, hogy magad és mindenki mást a szív szemével láthass, aminek csak a Szeretet számít.
És végül azt kívánom, hogy a Fény feltárja előtted, hogy mindez az ajándék már
benned él,
és **arra vár, hogy kibontsd**.

TESTVÉREINK, A SZENTEK

P. Károlyi Bernát (1892–1954)

Isten és az Egyház elleni haragból forrásozott az az önkényuralmi rendszer, amely a második világháborút követő években hazánkban is egyre nagyobb erővel lépett fel. Ezzel szemben azonban minden esetben győzelmet arattak azok, akik hitükért és keresztény meggyőződésükért vállalták a szembefordulást az igazságtalansággal, mert helytállásukkal és vértanúságukkal a krisztusi igazságot mutatták fel. A jelen cikkben bemutatott ferences vértanú élete, a nehéz helyzetekben megőrzött kötelességtudata erőt adó példaként áll előttünk ma is.

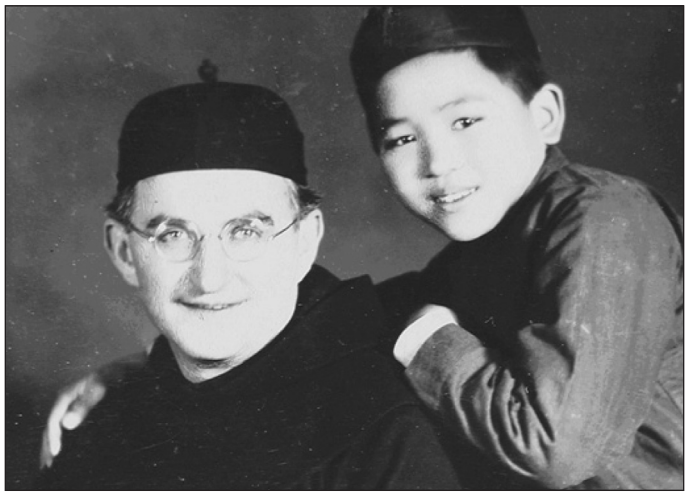

Károlyi Bernát 1892. június 19-én született a békés megyei Almáskamarás on. Már kisgyermekként megérett benne a szerzetesi hivatás vágya, ezért elemi tanulmányai befejeztével a pécsi ferences kollégium hallgatója lett. A ferences élet egyszerűsége, Krisztus-követő szegénysége megerősítette őt a szerzetesi élet iránti elköteleződésében. 1913-ban, 21 évesen tette le örökfogadalmát Gyöngyösön. Pappá szentelése után elöljárói Bajára helyezték, ahol hitszónokként és a helyi ferences kollégium helyettes prefektusaként igen sok fiatallal került kapcsolatba, akik lelki vezetés miatt gyakran látogatták a fiatal szerzetes atyát.

Az első világháború éveiben kereste a lehetőséget, hogy hol tudna a rászorulókon papként a legtöbbet segíteni. Tábori lelkészként szolgált a háború utolsó három évében Budapesten és Szécsényben. A háborút követően Dunaföldvár, Jászberény és Kecskemét ferences kolostoraiban dolgozott.

1929-ben önkéntes hittérítő munkára jelentkezett. Kínába küldték, ahol a nem sokkal korábban alapított Paoking központú missziós területen a hittérítő munka vezetését bízták rá. Az itt töltött közel tíz év alatt azon fáradozott, hogy a nyelvi és kulturális nehézségek leküzdésével minél eredményesebb legyen az evangélium hirdetése. Megszervezte a terület lelkipásztori szolgálatát, missziós iskolát alapított, és egy kétezer szavas kínai-magyar szótárat szerkesztett. Az evangélium terjesztését a ferences szerzetesek Kínában elsősorban a karitászmunkán keresztül valósították meg. Ezért Bernát atya megszervezte az elhagyott, magatehetetlen betegek látogatását és ellátását, orvosi rendelőt létesített, a családokból kitett lányok számára pedig árvaházat alapított. Hét éves kitartó munkájáért 1936-ban a terület generális helyettesének nevezték ki. Meggyengülő egészsége miatt 1938-ban elöljárói hazatérését kérték. Bernát atya visszatérve Magyarországra sem feledkezett meg a távoli misszióban végzett feladatokról, ezért újságkiadással és anyagi támogatások megszerzésével itthonról is segítette kint maradt társai munkáját.

Vác és Budapest állomáshelyek után 1941-ben megválasztották a kecskeméti rendház házfőnökének. A 2. világháború idején Bernát atyát egy cél vezérelte: a lehető legtöbbet segíteni papi szolgálatával ott, ahol van. A kecskeméti rendház így vált számos, a nyilas uralom által üldözött katonatiszt, civil és származása miatt elítélt ember menedékhelyévé. Megszervezte a kecskeméti zsidóság mentését. Sokuknak adott menedéket a kolostor falai között. Sok zsidót megkeresztelt, sőt előfordult, hogy ferences rendi ruhába öltöztette őket, így mentve meg őket az elhurcolástól. Rendszeresen bejárt a kecskeméti gettóba, a tömeges elhurcoltatások idején a vagonokat is látogatta. Miután a szovjet front előretörésekor a város vezetősége elmenekült, ő vette át a város irányítását. Vezette a kórházat, összeszedte a házaknál hagyott betegeket, és ingyenkonyhát nyitott a Dél-Magyarországról vonaton érkező menekülteknek. Nyíltan szembefordult az egyre erősödő kommunista propagandával, s mivel a szentmiséken mondott prédikációit demokráciaellenesnek ítélték, 1945-ben néhány napra letartóztatták.

1946-ban elöljárói Pasarétre helyezték házfőnöknek. Itt sokat fáradozott a gyermekek lelki és szellemi megerősítéséért. Bátorította őket, hogy a hitoktatás fakultatívvá válása és az iskolák államosítása után is álljanak ellent a materialista eszméknek, és családjukkal együtt maradjanak hűségesek a hitükhöz. Egy ilyen témában elmondott prédikációja után hurcolták el 1949 adventjében. Az előre kitervelt koncepciós perben a demokratikus államrend megdöntésére irányuló kémkedéssel vádolták. Először Vácra internálták, majd a Gyűjtőfogházba hurcolták. Tudatosan vállalta a szenvedést és a vértanúságot. A vallatások és kínzások erősen megviselték gyengülő szervezetét. Rabtársait saját szenvedése ellenére mindig vigasztalta, bátorította. *„Itt is velünk van az Isten, és még ebben a pokolban sem hagy el minket.”* – mondta gyakran. Akik a börtönben találkoztak vele, úgy emlékeztek rá, hogy a pokol kapujában maroknyi mennyország volt az ő jelenléte. A börtönben elszenvedett fizikai bántalmazások és az embertelen körülmények miatt kiújult Kínában szerzett betegsége, ezért rabkórházba szállították. Később ávós kísérettel átvitték a városmajori kórházba. Súlyos állapotát látva egy vallásos ápolónővér elhívta a kórházba titokban rendszeresen bejáró kórházlelkészt, Bernát atya rendtársát. Orvosnak álcázva juttatta be őt a haldokló Bernát atyához, aki így a betegek szentségével megerősítve készülhetett a végső útjára.

Károlyi Bernát atya tartalmas, Krisztusnak átadott életpéldát hagyva számunkra 1954. március 2-án hunyt el. Sírja a mai napig ismeretlen. A források szerint a kommunista diktatúra számos más áldozatával együtt a Rákoskeresztúri köztemető 301-es parcellájában temették el. Boldoggá avatása folyamatban van, imáinkban kérjük közbenjáró segítségét, mindenekelőtt ahhoz, hogy életünkben mindig ismerjük fel Isten akaratát.

Ákos testvér

Népszavazás 2016

Sokunk számára megdöbbentő, felettébb elgondolkoztató volt az október 2-án tartott népszavazás. Nem az eredménye alapján, hiszen akik éltek véleményt nyilvánító állampolgári jogukkal, azoknak több mint 98%-a elutasította, hogy hazánkba akaratunk ellenére idegen népcsoportokat, migránsokat telepíthessenek be. Ami elgondolkoztató, az a részvételi arány. A közömbösség sokak részéről, mert még nem érzik a bajt saját bőrükön. Mások pártszintű veszekedéssé silányították le a hazánk sorsát érintő lényeges kérdést.

Szokásunkhoz híven falvainkban a választások eredményét archiváljuk. A részvételi arány Somogyegresen volt a legkisebb, többi településünkön a megyei átlagot meghaladta. A legdicséretesebb részvétel Miklósiban (65,9%) és Szorosadon (61,5%) volt, de Kárában, Kerekiben, Somogydöröcskén, Kapolyon és Somogymeggyesen is kisebb-nagyobb mértékben túlszárnyalta az országos részvételi arányt.

	Választópolgárok száma	szavazott		igen		nem	
Kapoly	537	242	(45,07%)	4	(1,69%)	232	(98,31%)
Kára	46	24	(52,17%)	1	(4,35%)	22	(95,65%)
Kereki	448	232	(51,79%)	0		226	(100%)
Miklósi	176	116	(65,91%)	2	(1,74%)	113	(98,26%)
Pusztaszemes	320	140	(43,75%)	1	(0,74%)	134	(99,26%)
Somogydöröcske	136	70	(51,47%)	0		65	(100%)
Somogyegres	169	70	(41,42%)	3	(4,29%)	67	(95,71%)
Somogymeggyes	421	187	(44,42%)	4	(2,20%)	178	(97,80%)
Szorosad	83	51	(61,45%)	4	(8,00%)	46	(92,00%)
Törökkoppány	344	151	(43,90%)	4	(2,68%)	145	(97,32%)
Zics	286	124	(43,36%)	1	(0,81%)	122	(99,19%)
Országos	8 272 625	3 646 334	(44,08%)	56 163	(1,64%)	3 362 224	(98,36%)
Somogy megye	257 003	108 994	(42,41%)	1798	(1,65%)	107 196	(98,35%)

Tihanyban jártunk

Bizonyára már sokan olvastak a tihanyi zarándokokról a Magvetés újságban, hiszen évről évre meglátogatják Andocson a Magyarok Nagyasszonyának kegyhelyét, mi pedig rendszeresen igyekszünk a látogatásuk során megtapasztalt élményünket közölni.

Rendhagyó módon most arról az élményről fogunk írni, amelyet mi – kereki és pusztaszemesi hívek – tapasztaltunk meg Tihanyban járva. *Csizmazia Bulcsú*, a zarándoklat vezetője már többször invitálta az őket megvendégelő helyi híveket egy tihanyi viszontlátogatásra. Idén november 5-én Kerekiből és Pusztaszemesről kisbuszokkal és személyautókkal végre felkerekedtünk és útnak indultunk Tihanyba. Mint a helyszínen kiderült, sikerült a XV. Garda Fesztivál idejére szerveznünk ezt a látogatást, amikor is a bor- és halszentelés ceremóniája zajlott.

A Tihanyba történő megérkezésünket követően Bulcsú rendkívül színes és belülről fakadó érdekes idegenvezetésén vehettünk részt az apátság szinte teljes területén. Sok érdekes történetet mesélt el a templomban található szobrokról, oltárokról, helyiségekről. Ezen exkluzív idegenvezetésnek köszönhetően juthattunk be a sekrestyébe, a főoltárhoz, valamint az altemplomba, ahol I. András királyunk sírja található. A körbevezetés során imádságra is jutott időnk, hogy fohászainkat és kéréseinket a Teremtőnkhöz intézzük a sok évszázados templomban.

Az apátság kiállításainak megtekintését követően a zarándokok egy kis csoportja vendégelt meg bennünket finom ebéddel, illetve süteményekkel és italokkal számunka nem mindennapi helyen, a Tihanyi Bencés Apátság étkezőjében és tetőterében. A fogadást követően kezdődött meg a bor- és halszentelés, melyet *dr. Korzenszky Richárd,* a Tihanyi Bencés Apátság elöljárója celebrált. Az ünnepségen az ország valamennyi borlovagrendjének tagjai, halászok és számos érdeklődő vett részt.

„Béke az érkezőnek, áldás a távozónak” hangzott el Richárd atya szájából. Úgy gondolom, hogy ez a rövid mondat tökéletesen jellemzi a zarándokokat rendszeresen vendégül látó két falu híveinek cselekedeteit minden év szeptember első hétvégéjén. Tegyünk érte, hogy ez a kapcsolat továbbra is fenn tudjon maradni és bátran merjük tetteké váltani Richárd atya sokszor említett mondatát a mindennapjainkban.

Köszönjük a Kereki és Pusztaszemes önkormányzatának, hogy járműveikkel támogatták tihanyi kirándulásunkat. „Béke az érkezőnek, áldás a távozónak.”

Csicsa Dániel
Pusztaszemes

Karácsonyi kívánságok

Szeretem a késő őszt és a telet**.** A novemberi ködös reggeleken – munkába menet – az autóban már a karácsonyi CD szól. A zene, a szöveg, régmúlt, szép karácsonyok hangulatát idézi meg, s a röpke fél órás út pedig békés, örömteli érzéseket hoz elő.

Gondolataim az ünnepre való készülődés körül forognak. Szépen sorra veszem a teendőket. Készülődés, együttlét, örömszerzés, ajándékozás.

Együtt tud lenni az egész család? A felnőtté vált gyermekeim újra átélik a gyermeki várakozás és csoda érzését? Vajon sikerül-e boldoggá varázsolnom az ünnepeket?

Minden kérdésemre jó előre eldöntöttem a választ: **IGEN.**

Így fogok hozzá a készülődésnek. Az idő előre haladtával egymás után gyulladnak meg, és égnek az advent gyertyái, válik az otthon és a lélek ünnepivé, ragyogóvá, várakozóvá.

A falu házai este égő fűzérrel díszítve jelzik: a bentlakók ünnepre várnak.

De kinek mit jelent ez az ünnep? A karácsony, mely a legszebb szent ünnep, amit minden évben oly nagyon vár gyerek és felnőtt.

Erről kérdeztem meg néhány gyereket és felnőttet.

A felnőttek legtöbbje szeretetet, békét és jólétet kívánt karácsonyra, s hogy megajándékozhassa szeretteit. Hogy adhasson, mindent, ami tőle telik. A finom falatokon túl, talán a legfontosabbat, amit adhat: a nyugalmat, gondoskodást, a békés családi együttlétet.

A gyerekek kérései közt a divatos ajándékokon túl megindító kívánságok is voltak.

Az, hogy

„karácsonykor legyen együtt minden család: gyerek, anyuka és apuka!

Senkinek ne kelljen félni, legyen biztonságban minden gyerek!

Minden ember asztalán legyen elég ennivaló!

Ne legyen magányos senki!

S mindenki tegyen jót, okozzon örömet egy másik embernek!”

H-né – Pusztaszemes

A természetvédelem közügy!

A Völgy Hangja Fejlesztési Társaság szervezésében *Természetvédelmi szakmai műhely*nek adott otthont a Koppányvölgy Natúrpark törökkoppányi központja 2016. november 25-én. Az ország több jeles Nemzeti Parkjának és Natúrparkjának, valamint egyetemének, ökológiai kutatóintézeteinek képviselői jöttek össze tényfeltáró tanácskozásra.

Kiemelt célkitűzésként a Koppány-patak eddigi ökológiai vizsgálatainak eredményei alapján felvázolható fejlesztési lehetőségek, elképzelések átbeszélését tűzték ki a szervezők.

Ízelítőt kaptak a résztvevők a natúrparkok helyzetéről a 2004–2020 programidőszakban, a vizes élőhelyek rehabilitációs tervezési eredményeiről, erdőtermészetességi célkitűzésekről.

Különös figyelemmel kísértük a Koppány-patak teljes hosszán végzett vizsgálatok eredményét, milyen halfajok fordulnak elő, milyen gazdag az ártér kétéltű és hüllő faunája. A víz kémiai vizsgálatának romló adatai magyarázzák a Koppányvölgy Natúrpark címerállatának választott folyami rák egyedszámának, szaporodásának csökkenését.

A helyben lakók részéről igencsak ildomosabb lett volna nagyobb érdeklődés, hiszen az itt élőknek kell elsősorban megérteni, miként védhetjük jobban környezetünket, mely káros hatások ellen szükséges összefogunk, s megtenni mindent lehetőségeink szerint, hogy megóvhassuk csodálatos természeti kincseinket: a tiszta vizet és levegőt, a növény- és állatvilág sokféleségét.

Szerk.

MAGVACSKA

Hittansarok

Mostani rejtvényünk a karácsonyvárással kapcsolatos. A megfejtéseket február 1-ig várjuk!

Alsósoknak

Ha a versből hiányzó szavak betűit helyes sorrendbe rakod, és a négy szóval kiegészíted a verssorokat, eléd tárul a szent karácsonyi éjszaka titka.

Hideg a szél, havas a táj,
Karácsony este egy _____száll.
Az égbolton egy lángos _____.
_____ felé utat mutat.
Istálló fölött áll ragyogva.
_____ fekszik a jászolban.

BEEEMTLH, JÉSUZAK, AANLGY, LIGLACS

Felsősöknek

1. Hogyan kezdődik a közismert karácsonyi ének?

F			**N**				**Ö**						

– 1. szó a LE igekötő ellentéte.
– 2. szó: olyan méret, amely az átlagosnál jóval termetesebb
– 3. szó: negyedik betűje a szűzanya nevének kezdőbetűje. A második és ötödik betűje annak a városnak a kezdőbetűje, ahol a pápa él. Ez a szó nem a búslakodásra buzdít.

2. Milyen örömhírt hirdetett az angyal ezzel a dallal?

H. I-né

Betlehemi reverenda

Tavaly karácsonyra egyik koppányi alsós osztály rajzgyűjteménnyel lepett meg. Örültem a kedves rajzoknak, amelyek közül a legtöbb papi munkánk közben ábrázol bennünket. Úgy látszik a reverenda, amelyben tanítunk, már kitörölhetetlen tanítványaink papképéből. Igaz, a kis másodikosoknak kérdésre majdnem minden évben pontosítanunk kell, hogy amit viselünk az nem szoknya, hanem reverenda. Nagyon ősi viselet, hiszen még maga az Úr Jézus is ilyen hosszú, egybe ruhát hordott. Ha ilyent látnak valakin, ő Isten szolgája, ezért bátran köszönjenek neki így: *Dicsértessék a Jézus Krisztus*!

Azt hiszem, néha túl jól is sikerül a bevésés. Amint az egyik rajz mutatja, a betlehemi életképen a kis Jézus szélesen mosolyog a pólyájában, mellette pedig Szűzanya és Szent József is nyakig gombolt (bár nem fekete) reverendában álldogál…

Imre atya

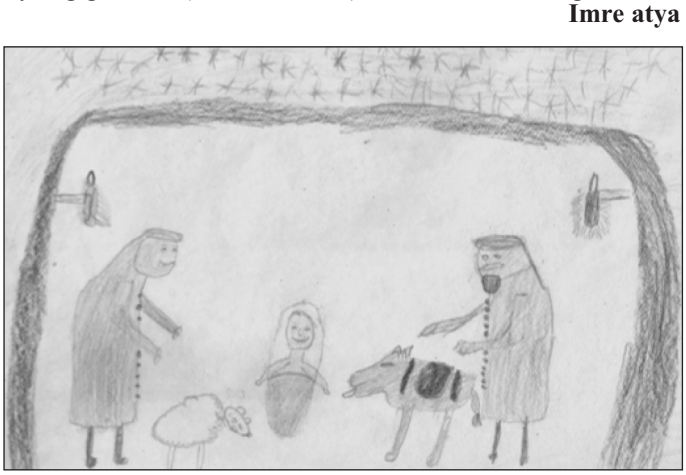

Reindl Ráfael emlékére

A 2. világháború utáni hűséges papi szolgálatáért, helytállásáért, bátor kiállásáért, hívei kitartó lelki gondozásáért és a faluközösségért végzett nevelő munkájáért kapott posztumusz díszpolgári címet Törökkoppányban Reindl Ráfael esperes plébános.

Szeptember 17-én az érte bemutatott szentmise után a templomban *Nagy Csaba* marcali hadikrónikás méltatta a kitüntetettet. Az elhangzott laudációból közlünk részleteket, hogy felelevenítsük a sokat szenvedett pap, egykori tábori lelkész főhadnagy emlékét.

Tapolcán született 1908. október 18-án. Édesapja Reindl Dezső első világháborús hadirokkant szabómester volt, aki már 1925-ben elhunyt. Hat gyermeket hagyott maga után, akik hadiárváknak minősültek. Ezért egyházi segítséggel lehetősége nyílott Ráfaelnek, hogy teológiai tanulmányait megkezdhesse Veszprémben.

1932-ben szentelték pappá. Első szolgálati helyére a Somogy megyei Tapsonyba helyezte püspöke. Hamarosan, 1935-ben édesanyja, Orbán Margit is elhunyt.

A második világháború kirobbanásakor, 1939 októberének derekán a hadsereg vonzáskörébe került. Főhadnagyi rendfokozattal egy személyben pap és katona is volt. Mindössze húsz hónapot szolgált tábori lelkészként, de ebből több mint egy évet a fronton töltött el. Háborús megpróbáltatásainak fontosabb állomásai az alábbiak voltak:

1940 szeptemberében és októberében a szekszárdi 18. gyalogezred I. zászlóaljához beosztva vett részt az erdélyi bevonulásban. Csapatával ott Marosvásárhelyig jutott.

1941 áprilisában az egységét a Délvidékre vezényelték. Ott volt Zombor elfoglalásánál, ahol a hírhedt csetnikek rajtaütéseinek következtében a tűzkeresztségen is át kellett esnie.

1942 karácsonyán már a Don melléki harcok sebesültjeit vigasztalta a pécsi helyőrségi kórházban.

Reindl Ráfael és szülei sírja a tapolcai temetőben

MÚLTIDÉZŐ

1943 nyarán a magyar vasútbiztosító különítmények kötelékébe került a keleti hadszíntéren. Kíméletlen partizán háborúnak vált a tanújává, s egyúttal bekapcsolódott a polgári lakosság köreiben megszervezett tömeges keresztelkedési hullámok lebonyolításában is. Közben megismerte a sztálini Szovjetuniót. Látta micsoda reménytelenségbe sodródtak a szellemi szabadságuktól megfosztott és anyagi javaikból kiforgatott szovjet-orosz népek. Ráébredt, hogy honvédjeink keleten létharcot vívnak az elnyomó kommunizmus ellen.

A Pripjaty-folyó mocsárvilágában átélt visszavonulást követően Reindl Ráfael lengyel területeken keresztül tért haza. Hátországi beosztásba, a marcali plébániára helyezték káplánnak 1944. július 25-től. Itt érte utol a nyugat felé terjeszkedő frontvonal. „Menekülésről nem akartam hallani sem. Kitartani egészen a halálig! Ez volt az elhatározásom." – írta később a törökkoppányi Historia Domusba a marcali emlékeit.

Marcali négy hónapon át töltötte be a Balaton és a Dráva között húzódó német-magyar védelmi vonal északi bástyájának szerepét. Az ostrom 117 napja során a 36 éves Reindl Ráfael mindvégig marcali híveivel maradt. Példamutató helytállását a marcali polgári iskola tantestülete által írt búcsúbeszéde részletesen taglalja. *(v. ö. Magvetés 1998/4. sz. ill. Törökkoppány monográfiája, 448.)*

Mindszenty József veszprémi püspök is megdicsérte a helytállásáért és jogot kapott a vörös cingulus (espereseknek kijáró papi öv) viselésére.

1945. május 17-én került Rafi atya Törökkoppányba. A Vörös Hadsereg által meghódított, majd politikailag szovjetizált Magyarországon nem volt irigylésre méltó a lelkipásztorok élete. Ám a marcali hőst semmilyen megaláztatás nem tántoríthatta meg és mindvégig hajlíthatatlanul haladt a hívek megtartásának és megerősítésének útján. 1959. augusztus 11-től a karádi esperesi kerület esperese lett.

Keservesen, belerokkanásig küzdött a leépítés ellen. Az 1960-as évek üldöztetéssel, feltornyosuló feladatokkal, magánnyal, betegséggel teltek. Az esperes úr belefáradt a vég nélküli küszködésbe. 22 éves törökkoppányi szolgálata után Zalahalápra irányították át. Bár rokonai közelébe került, súlyos rákbetegségét még előttük is titokban tartotta. 1973. szeptember 29-én adta vissza lelkét Teremtőjének. Testét szülei mellett helyezték végső nyugalomra, sírja Tapolcán található.

A posztumusz díszpolgári cím kései jelzés abból a felismerésből, hogy az Isten szolgálatára szentelt életnek hatalmas közösségi jelentősége is van. A komolyan vett papi élet kegyelem közvetítő, amelyre mindannyiunknak oda kell figyelnünk.

KÖNYVAJÁNLÁS

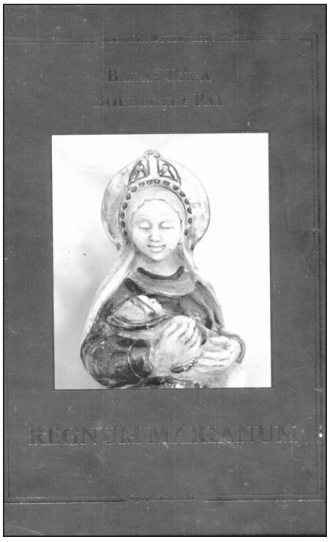

Regnum Marianum – Mária Országa, 1920-ig a katolikus magyar királyság neve és eszméje a Szent Korona felajánlása alapján, mellyel Szent István király a Boldogságos Szűznek ajánlotta országát. Jézus édesanyjára figyelve, pártfogását kérve komoly Istenkereső életet élhetünk. Ahogy Balás Béla püspök atyánk írja: „Ha egy nemzetből az anya eltűnik, azt a nemzetet hiába szórakoztatom, de hiába is oktatom. Az egyház erőfeszítése is kudarcra van ítélve."

Budapesti pap-hittanárok 1800-as évek végén indított közösségének is a Regnum Marianum nevet adták. Fő célkitűzésük a gyerekek és a fiatalok természetes alapokon álló katolikus szellemű nevelése. Hosszú generációk során értékjelző volt a papokról, hogy „regnumi", vagy egy komoly keresztény családi életet élő emberről, hogy a „Regnumba" jár, ott tevékenykedik.

Az egyházüldöző 1950-es évek a közösség vezetőit ugyan szétszórták, de titokban lakásokban, erdőkben tovább folytatták áldásos működésüket. Ezért a regnumi perek során az atyák összesen 71, laikus munkatársaik 4 év börtönt kaptak. Az üldözés alatt a laikus vezetők tartották össze a csoportokat a szabadlábon levő atyák körül. Így vált fokozatosan papok és laikusok testvéri közösségévé.

Két aranymiséjén (50 éves papi jubileumán) túl levő regnumi atya: Balás Béla kaposvári megyés püspök és dr. Bolberitz Pál filozófia professzor magas szintű dialógusa az ajánlott könyvünk. Olvasás során sok mindent megtudunk életükről, s a legendás hírű regnumi atyák sorsáról, az oly sokat adó példamutatásukról, üldöztetésük során vállalt gerincességükről, hiszen csak így lehetett hiteles a nevelésük. A lelkiélet-ábécét, krisztusi ábécét ügyesen átplántálták a fiatalokba. Azzal kezdődött, hogy *„A legfőbb boldogságom a megszentelő kegyelem. A legnagyobb tragédiám lenne a halálos bűn."*

Sok sopánkodásunk, a hiányosságok felpanaszolgatása helyett végre cselekednünk kell. Emődi László atya, a Regnum nagyszerű ifjúsági vezetője mondta: *nekünk annyi a dolgunk, hogy nem érünk rá vitatkozni, de még védekezni sem, éljük a keresztény életet, nevelünk az általunk megismert legjobb formában.* Ez az igazi forrás.

Lelkigyakorlatairól, konferenciabeszédeiről híressé vált Bolberitz professzor figyelmeztet: *A kereszténységnek éppen az a lényege, hogy a másikat szeretem, és közömbös vagyok aziránt, hogy engem viszontszeretnek-e, vagy sem. Szent közömbösséget kell tanúsítanom aziránt, hogy meghálálják-e nekem a jótetteimet, vagy nem. Ha valaki egy jó cselekedetet hajt végre, tudnia kell, hogy azt a jó Isten is látja és mindig ad nekünk visszajelzést arról, hogy látta. De csak annyit ad, hogy érezzük, hogy látta a jótettet.*

Szerk.

ANYAKÖNYVI HÍREK
2016. III. negyedév

KERESZTELÉS

Törökkoppányi plébánia területén: Vas Géza és Bogdán Anikó Veronika leánya, Emese Mária (aug. 14. – Törökkoppány) (Koppányszántóról); Orsós Árpád és Orsós Julianna fia, Árpád Noel (aug. 14. – Törökkoppány) (Értényből); Kurucz Sándor és Katona Rita fia, Tamás Sándor (szept. 10. – Somogydöröcske),
Miklósi plébánia területén: Stágl Arnold Róbert és Zarka Adrienn leánya, Anna Róza (júl. 31. – Zics) (Kaposvárról); Kaveczki János és Nagy Georgina fia, Bence Benedek (aug. 21. – Zics) (Lulláról) részesült a keresztség szentségében.

ESKÜVŐ

Törökkoppányi plébánia területén: Réder Konstantin és Minda Ágnes Felícia (aug. 6. – Törökkoppány); Lezsák Zsolt és Márton Patrícia (szept. 3. – Törökkoppány) (Tamásiból) szentségi házasságot kötöttek.

HALÁLOZÁS

(Zárójelben a temetés helye olvasható)

Miklósi plébánia területén: Lakatos József (79 é. – júl. 13.) (Somogyegres); Pasztler Gyula (74 é. – júl. 25.) (Miklósi); Hranyczka Lászlóné sz. Kocza Mária (64 é. – szept. 11.) (Zics); özv. Tóth Dezsőné sz. Páli Rózsa (88 é. – szept. 14.) (Somogyegres),
Kapolyi plébánia területén: Kentner József (93 é. – júl. 9.) (Kereki); özv. Hoffman Jánosné sz. Horváth Gizella (71 é. – júl. 23.) (Kereki); özv. Czirak Istvánné sz. Rajczi Aranka (83 é. – aug. 15.) (Pusztaszemes); Huszár Mária (74 é. – aug. 31.) (Somogymeggyes) elhunyt.

A meghalt hívek lelke Isten irgalmában békességben nyugodjon!

MÓRA LÁSZLÓ

Karácsony édes ünnepén
(részlet)

Legyen ma templom minden ember szíve,
Melyben a lélek szárnyat bontogat!
Karácsony édes ünnepén
Legyen imádság minden gondolat.

Legyen ma templom minden ember szíve,
S legyen a templom tiszta, szent fehér.
Karácsony édes ünnepén
Istennek tetsző legyen a kenyér.

Szálljon szívünkbe áldott akarat,
Ez kösse egybe mind a kezeket.
Karácsony édes ünnepén
Te légy vendégünk: Jóság, Szeretet!

Akinek könnyet osztogat az Élet
És kín a napja, kín az éjjele,
Karácsony édes ünnepén
Ne fuss előle! Óh beszélj vele!

MAGVETÉS

Szent János Apostolról és Remete Szent Pálról Nevezett Közösség időszakos lapja: SJP szerzetesház 8669 Miklósi, Petőfi S. u. 49. Tel.: 84/385-179. Szerkesztik: **Dr. Sipos Imre SJP atya** és **Galbavy Jenő József SJP prior atya**. Alapította: † **T. Flink Kornél**. Komputertipográfia: **Szurmay László**. Nyomás: **NYOMDAKÉSZ** — 8200 Veszprém, Pázmándi u. 10. Nyomdavezető: **Kész Ferenc**